

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

4. Vtrum semper Agnus die 10. Nisan paratus esse debuerit. ibidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

supererat, qua agnus excoriari, purgari, & ex præscripto legis assationi parari posset.

Quando
agnus pas-
chalis co-
debat.

5. Non comedebatur autem nisi post solis occasum, iuxta illud Exod. 12. vers. 8. *Et edent carnes nocte illa assas igni, & azymos panes.* Quod enim sole splendente fit, non solet dici nocte fieri. Nox ista qua agnus comeditur proxime diem quintam decimam primi mensis antecedebat, ut ex eo patet.

QVÆSTIO III

Vtrum semper agnus die decima paratus esse debuerit.

Id factum
1. paschate.

1. Non est dubium quin primo paschate die 10. primi mensis id Deuter. 16. vers. 6. *Decima die mensis huius tollat unusquisque agnum milias & domos suas &c. & seruabit eum, usque ad quartam decimam diem mensis.* vers. 6.

& seqq.
temporib.

2. Quicquid porrò dicant Abulensis, Pererius, & aliqui Iudæi apertorum Exodi 12. hoc præceptum non est de solo primo paschate in Re celebrato intelligendum, sed vniuersum in terra promissionis quotannis uandum erat, ut fert communis authorum sententia, quam propugnauerunt S. Thoma, Toletus, Lyrano Ioan. 12. Ruperto Ioan. 10. & 11. Anselmo Mar Beda in Domin. Palmarum. Addunt plerique primò istis diebus quibus ante pascha domi asseruabatur, Hebræis datam occasionem recoleudi primogenitis. secundò, Christum Dominum idcirco die Paschæ uoluisse in Urbem Ierosolymitanam cum pompa ingredi, ut se huic figuræ agnus paschalis die 10. Nisan comparari ac seligi solebat, accommodaretur quibus patet eos authores se uisisse hanc agni præparationem, non fuisse tantum pascha restrictam, sed quotannis uisitam.

Occurrit
in obli-
uioni.

3. Verum est, Exodi 12. v. 15. Leuit. 23. v. 5. & seqq. Deut. 16. v. 1. ad præceptum de paschate & azymis inculcatur, hanc cæremoniam peculiari die 10. primi mensis habendæ, non iterari. Id enim opus non erat, cum factum semel cauisse ut fieret, sicut præcepta, de renibus accingendis, baculis mactandis, vorandis cum capite intestinis non iterantur. Plura seruanda quam quæ locis proximè citatis annotentur: nempe ea omnia, quæ uel lege sanciantur Exodi 12. v. 25. *Cumq; intraueritis terram, quam Dominus dicitur uobis, ut pollicitus est, obseruabitis cæremonias istas: puta die 10. agnum seligetis die 14. immolabitis, eius sanguine postes aspergetis, eius carnes cum azymis & lactucis agrestibus nocte comedetis, festinantes accincti, calceati, &c.*

4. At cur tot diebus ante pascha agnus quotannis in promptu habendus? Resp. *Primo*, quia sic Deus non modo instante Exodo, sed sequentibus etiam temporibus fieri voluit. *Secundo*, in sola Vrbe Iero solymitana mandatus erat, quo hominum infinita penè multitudo ad Pascha confluebat: & sicut tum non erat victimæ præparationem ad dies ultimos differre, præsertim cum paranda essent alia ad solemnitatem azymorum. An fortè etiam, quia si intra dies quibus agnus asseruabatur, vitium in eo deprehensum fuisset, alius eius loco substitui debebat? Hoc de primo paschate plerique asserunt: cur non de alijs?

XXIII. LEVIT. v. 6.

7. *Septem diebus azyma comedetis.* Eadem verba habentur Exodi 12. vers. 15. Lex de ad idemque præceptum repetitur Exodi 13. v. 6. & 7. *Septem diebus vesceris azymis, & azymis eius.* In die septimo erit solemnitas Domini. *Azyma comedetis septem diebus.* Et Deut. 16. v. 3. *Septem diebus comedes azyma, afflictionis panem.* Tum causa subiungitur: *quoniam in pauore egressus es de Aegypto, vt memineris diei egressionis tue de Aegypto omnibus diebus vite tue.* Ex quibus duo habemus. 1. Azyma non tenuisse octo integros dies, sed septem dumtaxat. 2. Hebræos primo paschate, non tam vi ordinarij præcepti septem dies azymorum obseruasse, quam ex accidenti, eo quod mox migrandum esset, nec tantillum temporis suppeteret, vt pasta fermento afficeretur. In terra verò promissionis, sicut festum tabernaculorum 7. diebus celebrandum instituit, vt 40. annorum per desertum peregrinatio recoleretur: ita septem azymorum diebus annua obseruatione recurrentibus Hebræos memores esse voluit earum miseriarum, quæ illis ab Aegypto digredientibus acciderunt, in quibus fuit vltus azymorum, palato parum gratus, per 30. circiter dies, nempe à vespera diei 14. primi mensis vsque ad diem 16. mensis secundi. Numerus enim septenarius mysticus est, multitudinis ac vniuersitatis symbolum, vt Sancti Patres, & sacrarum literarum interpretes morant.

2. Horum porro septem dierum, quibus fermentatis vti non licebat initium, & finis signatur Exodi 12. v. 18. *Primo mense, quartadecima die mensis ad vesperam comedetis azyma, vsque ad diem vigesimam primam eiusdem mensis ad vesperam.* Vbi aduerto primam & vltimam fuisse solemnes, ac ideo earum celebritatem ab occasu solis inchoandam. Cum igitur prima dies azymorum incidere in decimam quintam mensis nouorum, censebatur inire ad vesperam diei decimæ quartæ, qua post solis occasum, nocte inchoata agnus cum azymis edebatur. At verò singulæ solemnitates sole occumbente expirabant: idcirco die 21. quamvis ea solemnis esset, fermentatis post solis occasum vesci licebat. Septem ergo diebus à solis occasu ad solis occasum, quasi à momento ad momentum azymorum spatium circumscribebatur.

3. Hæc tamen non obstant, quo minus per Synecdochen octo dies azymorum

Cc

Qui dieb. morum

P. Philippi

Chronologia
Testamenti

A IV

17

*sur 8. dies
azymoru.*

morum numerare liceat, si nimirum singuli dies vsu ciuili ab ortu solis ante
mano more à noctis medio putentur. Sic enim pars vltima diei 14. & prior
vigesima prima ad sex dies interiectos accedunt & 8. dies conficiunt, quoniam
quando Iosephus & Rupertus annumerat. Hac autem ciuili computatione
dies decima quarta vocatur prima azymorum: tamen si ritu legali, quo à pra
denti vespera dies festi inire censebantur, septem diebus præcisè azymorum
bantur, quem numerum cum sacra Scriptura diferte ponit Iosephus, Ant
& sic prima dies azymorum erat decima quinta Nisan.

*Qui sex
dies azy
moru nu
merantur.*

4. Quomodo verò sex tantum dies azymorum notantur Deuter. 16.
Respondet fortè quispiam id intelligendum supputatione terminatum
clausura, siue primo, & vltimo dierum excluso. Verum genuina istius loci im
gentia est, ibi expressè non numerari omnes azymorum dies, sed eos
qui solemnitatem azymorum vsu concludentem præcedebant, vt verba
præ se ferunt. *Sex diebus comedes azyma, & in die septima, quia collecta Domini
est, non facies opus.* q. d. prius sex diebus azyma comedes, quam festum col
vacando à laboribus celebres. Simili sensu anni Patriarcharum num
Gen. 5. non totius vitæ, sed ij solum, quos ante filios ibi recensitos vixerunt.
Vixit 93. Jared centū septuaginta duobus annis, & genuit Henoch. Eūdem loquen
dum vsurpant 70. Seniores Exodi 13. v. 6. vbi Hebræus & Latinus septem
signat, illi vero: *sex dies comedite azyma, die verò septima solemnitas Domini.* Sed
sele explicant & cum Latino ac Hebræo subdunt: *azyma die 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12.*

*Dies 7. a
zymoru de
terminati.*

5. Addit Tostatus Leuit. 23. q. 7. dies azymorum ita fuisse à momen
momentum definitos, vt si quis die 14. duabus horis ante solis occasum
comedere incepisset, potuerit per legem die 21. totidem horis antequam
cumberet velci fermentatis. Mihi autem non videtur azymorum terminatio
iuslibet arbitrio relictus fuisse, sed absolute lex vetuisse, ne quis ante solis
sum die 21. fermentato vteretur. Nam & ipse Abulensis sub finē q. 23. dicit
ferit istam esse regulam generalem obseruandi omnia festa, vt obseruati
à solis occasu ad solis occasum. Sicut ergo ibi fatetur Hebræum peccatum
fuisse, qui panem die decima septimi mensis ante solis occubitum com
ira peccasset, qui die 21. primi mensis ante solis occasum fermentato vel
sumplisset.

XXIII. LEVIT. v. 15.

*Tempus P
mcastas.*

1. Numerabitur ergo à die sabbati, in quo obtulisti manipulum primitiarum
die secunda azymorum, qua falx in segetem mittebatur Deuter. 16. v. 9.
hebdomadas (pura dierum) plenas, usque ad alteram diem expletioris hebdomada
ma, id est, quinquaginta dies, hoc est, vsque ad eam diem, quæ proximè
expletæ hebdomadi septimæ, quo temporis spatium dies 50. continentur.